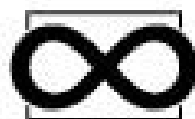

Kultur / **Bøger**

At læse Glenn Christian er som at sidde i kø på en motorvej, hvor alle kører langsomt forbi et biluheld

GRUSOMHEDS- UDSTILLINGEN GLENN CHRISTIAN

DONNA WOOD

GENSKRIVNINGER

ARENA

ANMELDELSE / 07.10.15

Glenn Christians genskrivning af JG Ballards roman, Atrocity Exhibition, er vanskelig men også fængende læsning.

Det er seksuelt at se et biluheld. Det er det i hvert fald for hovedpersonen i den amerikanske forfatter J.G. Ballards bog *Crash*, som senere blev filmatiseret af David Cronenberg, og som *The Atrocity Exhibition* kan siges at fungere som en slags forløber for. Det peger William S. Burroughs på i sit forord til bogen, når han skriver: »Et biluheld kan være mere seksuelt stimulerende end et pornografisk billede.« Forordet er oversat af Kasper Opstrup og inkluderet i Glenn Christians genskrivning af Ballards bog, der udkommer som nyeste del af Initiativet Donna Wood, en bogserie, hvor forfattere genskriver bøger. Genskrivning betyder ikke, at de skriver den samme bog igen. Det betyder heller ikke oversættelse. Det er en fri fortolkning af værket, en måde at flytte det fra ét domæne til et andet, og lade det nye blive et selvstændigt værk i sig selv.

Glenn Christian har i forvejen udgivet adskillige bøger på mindre forlag som det hedengangne 28/6, Ovbida (Organiseret vold begået imod den almindelige tale) og senest Arena, hvor han i slutningen af 2013 udkom med *Mudret Sol*, som han blev nomineret til Montanas Litteraturpris for. Alt dette for at sige, at der er gode bøger at finde, hvis man gerne vil læse videre.

Grusomhedsudstillingen er én af disse, og den er ikke et dårligt sted at starte på et forfatterskab, der fortjener meget mere opmærksomhed, end det har fået.

»Den menneskelige organisme / er en grusomhedsudstilling,« står der som et motto for *Grusomhedsudstillingen*, og det er typisk for Glenn Christian at skrive om kroppe, der har en maskinekvivalens over sig. Det føles ofte, som om de er i stykker, og kun midlertidigt, lige akkurat hænger nok sammen til at konstituere figurer. Der er noget monstrøst over kroppen, som Frankensteins monster.

Et andet karaktertræk ved Glenn Christians skrift er de abrupte skift, der ofte sker fra sætning til sætning, og som skaber så iltert et tempo, at man nogle gange bliver forpustet. For den er fyldt med sætninger, som man først forstår og fanger, når man går tilbage og læser efter. Det er nogle vilde universer, der bliver skrevet frem. Her en lille tekstbid fra starten af *Grusomhedsudstillingen*:

»Vi hører havet/ vandet slår mod land/ hører jeg/ Dean konstaterer/ hele tiden med små tråde/ stikkende dårlige nerver. Jeg renser min hals med brakvand fra en tilfældig sø bag en tilfældig skov. Dean sætter af/ pludselig/ i fart/ tonser hun ud *mod* stranden/ hvor bølgerne slår *mod* land og fordamper/ som disens sammenstød med solen.«

I første del af bogen befinder vi os i 2020, samfundene er gået i stykker, og vi er blandt, hvad der må være de sidste mennesker, der bor i byen *biluheld*. Så følger nogle lidt klodsede og rodede portrætter af menneskene i byen. Herigennem mærker man, at enden på verden har været en blodig affære; at de, der er tilbage, kun er det med nød og næppe midt i den post-apokalyptiske ørken.

I bogens sidste afsnit, *museum*, får vi en slags forklaring på, hvorfor verden ser ud, som den gør. Lad det være nok sagt, for spændingens skyld, at en overskrift lyder: »Hvorfor jeg gerne vil kneppe Barack Obama, et uddrag.«

Det at læse Glenn Christian er fascinerende på samme måde, som det er at sidde i kø på en motorvej, hvor alle kører langsomt forbi et biluheld. Man kan ikke lade være med at glo, men man vil også gerne ræse igennem og komme hurtigere hjem.

Det er altid vildt, og nogle gange vildt svært, at læse Glenn Christian - og bestemt også *Grusomhedsudstillingen*. Det er noget, mange flere burde gøre. Lad det være en opfordring.

FAKTA

Glenn Christian

Grusomhedsudstillingen,
Donna Wood serien

Forlaget Arena